SLADKÝ ŽIVOT

Clare Connellyová

Pokušení v Barceloně

HARLEQUIN®

Clare Connellyová

POKUŠENÍ V BARCELONĚ

Překlad

Helena Dvořáková

Milá čtenářko,

taky máte pocit, že ten čas utíká pořád rychleji a rychleji? Jediné, co mě s tím trochu smiřuje, je to, že taky jakoby stále „častěji“ přichází jaro. A pro nás, kteří si spolu povídají o knížkách o lásce, je jaro takovou hlavní roční dobou… Obvykle už bývá docela teplo, začínají se objevovat první květiny, vzduch je plný vůní a příslibů…

Samozřejmě, když říkám, že jaro je pro lásku ideální, neznamená to, že bychom ji měli opomíjet v jiných ročních dobách; pro lásku je dobrá příležitost úplně kdykoliv. A když zrovna nemáte tu skutečnou – a já Vám držím palce, aby co nejdříve přišla –, tak aspoň pro tu ze stránek mých knih…

A kam se tento měsíc spolu podíváme? Do Řecka i na Manhattan, do tajemného království, o němž jste se určitě v hodinách zeměpisu neučila, do Indie i na pustý ostrov. Bude to určitě jako každý měsíc skvělá jízda a já věřím, že si ji spolu užijeme!

S láskou
Váš Harlequin

Clare Connellyová

POKUŠENÍ V BARCELONĚ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Forbidden Nights in Barcelona

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2022

Překlad:
Helena Dvořáková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Clare Connelly
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-9045-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9046-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9047-0 (PDF)

PROLOG

Lukova a Oliviina svatební oslava

„Alejandro, potřebuju tvou pomoc."

Luca zářil jako čerstvý novomanžel, přestože jeho skutečná svatba se konala už před několika měsíci a tohle bylo pouhé „repete", kde chtěl své manželské štěstí oslavit s každým, koho kdy potkal – soudě podle velikosti hučícího davu. A uprostřed všech těch nádherně oblečených svatebčanů působil jako pěst na oko Alejandro.

Ne proto, že by byl nějak nevhodně oblečený – stejně jako většina ostatních mužů měl na sobě smoking. Ne, Alejandro vyčníval proto, kým byl – mužem, který se jen díky svým schopnostem dokázal vypracovat z nuly až na vrchol. Pocházel z chudinské čtvrti a nestyděl se za to. Právě naopak. Byl na svůj původ náležitě hrdý a setkání se zazobanci patřícími k evropské smetánce, kteří neměli ponětí, jak krutý život může být, mu vyvolávalo pohrdavý úsměv na rtech.

„To je Oliviina sestra Sienna."

Alejandro přimhouřil ledově modré oči a sledoval přítelův pohled, dokud jeho zrak nespočinul na ženě v dálce. Stála osamocená stranou a bujaré oslavy ji podle všeho příliš nelákaly. Své sestře Olivii se vůbec nepodobala. Zatímco Lukova nevěsta byla blonďatá

a štíhlá jako proutek, Sienna byla spíš menší a kromě vnadných tvarů se pyšnila světlou pletí a tiziánovými vlasy. Alejandro bezděčně putoval pohledem po celém jejím těle.

„Nech toho," zavrčel Luca. „Nebo si to rozmyslím."

Alejandro neochotně obrátil pozornost zpět k příteli. „Co ode mě chceš?"

„Olivia Siennu zbožňuje a má pocit, že ji musí neustále ochraňovat."

Alejandro zvedl obočí. „Vypadá jako velká holka, která je schopná se o sebe postarat sama."

„Možná."

„Neříkáš to moc přesvědčivě."

„Každopádně jistě vím jedno: chci, aby si moje nevěsta užila svou druhou svatbu víc než tu první. A to nemůže, pokud si dělá starosti o Siennu."

Alejandro se opět podíval na tu zrzavou ženu a v hrudi mu zajiskřilo cosi jako zvědavost. Předtím si ji pořádně neprohlédl, pouze ji přejel očima. Zato teď ji zkoumal důkladněji – její alabastrovou tvář i oči zelené tak, že připomínaly naleštěné smaragdy. Usmála se, ale Luca měl pravdu – v očích měla něco, co s tím úsměvem tak úplně neladilo. Jakýsi smutek a bolest. Alejandro o obou těch emocích věděl dost na to, aby je okamžitě poznal.

Alejandro zasmušile sevřel rty. „Co s tím můžu dělat?"

„Jsem rád, že se ptáš. Chci, abys Siennu zabavil."

Alejandro se znovu otočil ke svému příteli. „Myslíš tím…?"

„V žádném případě," vyhrkl Luca a probodl Alejandra zuřivým pohledem. „Za co mě máš? Za pasáka?" Zvedl ruku dlaní směrem k Alejandrovi. „Vlastně ti zakazuju, aby ses jí třeba jen dotknul.

Rozhodně nechci, aby se stala další z tvých známostí na jednu noc. To si okamžitě vyhoď z hlavy. Není tvůj typ."

Alejandro si promnul čelisti. „*Zakazuješ* mi to?" zamumlal nahlas a bojoval s nutkáním poukázat na to, že zakázané ovoce chutná vždy nejlépe.

„Ano. Žádám tě jen o to, abych Siennu zachránil před jejich příšernou matkou."

Alejandro se cynicky ušklíbl. „A co je na ní tak hrozného?" Jeho oči spočinuly na ženě na druhé straně bavícího se davu. Byla neuvěřitelně krásná, v žádném případě nevypadala na svůj věk a tuto skutečnost si zcela zjevně uvědomovala.

„To by bylo nadlouho…"

„A ty se nemůžeš dočkat, až se vrátíš ke své nevěstě."

„Ke své ženě," potvrdil Luca se zářícím úsměvem na rtech. „Ano." Chvíli se zdálo, že o něčem přemýšlí, pak se naklonil blíž k Alejandrovi a navzdory faktu, že stáli odděleně od ostatních hostů, ještě ztišil hlas. „Angelica, jejich matka, Siennu celý den plísnila. Olivia zatím držela jazyk za zuby, ale měla co dělat, aby se ovládla, a já se opravdu obávám, že jestli to Angelica udělá ještě jednou, moje půvabná, laskavá žena se promění v draka a začne dštít oheň."

„Bylo by to tak zlé?"

„Vlastně by to bylo velice prospěšné. Podle mě by Angelice neuškodilo pocítit na vlastní kůži to, co dělá ostatním." Povzdechl si. „Ale Olivia je příliš hodná a prakticky okamžitě by se za to nenáviděla. Proto potřebuju, aby ses postavil mezi Siennu a Angeliku… a Olivia tak mohla zůstat v klidu."

Nikdo na světě neznamenal pro Alejandra víc než Luca. Na nikoho se nemohl tak spolehnout a nikomu tolik nedůvěřoval. A tyhle pocity byly vzájemné.

Luca byl jediný člověk, který chápal, jaký život vedl Alejandro *předtím*. Věděl o Alejandrově matce, o její profesi, životě a smrti, i o tom, jak to u nich doma vypadalo. Věděl, že byl Alejandro zběhlý v pouličních bitkách zkrátka proto, že neměl jinou možnost, chtěli-li přežít. Šlo o věci, jež Alejandro s nikým jiným na světě nesdílel, a stejně upřímně a otevřeně se o svůj život dělil i Luca s ním. Jejich přátelství bylo z těch, které by Alejandro nikdy neohrozil.

„Dobře," přikývl Alejandro, i když se mu představa, že by měl někomu dělat chůvu, zrovna moc nezamlouvala.

„Děkuju," usmál se s úlevou Luca.

„Myslím, že se rozpomenu, jak se té role zhostit." Byla to koneckonců jen jedna noc, jen jedna žena. Co by se mohlo pokazit?

PRVNÍ KAPITOLA

„Mám dojem, že byste byla radši kdekoli jinde než tady."

Sienna se ušklíbla a pak se otočila, aby odpověděla hlasu, který na ni promluvil. Kéž by dokázala lépe skrývat své pocity a myšlenky. Kéž by se dokázala tvářit tak, jak si všichni přáli.

Ovšemže měla v úmyslu to tvrzení popírat až do zblbnutí, jakmile ale její oči dopadly na muže, jemuž ten hlas patřil, nebyla najednou schopna jediného slova. Ne, nešlo o prvního pohledného muže, kterého v životě spatřila… ačkoli slovo pohledný se v jeho případě jevilo jako poněkud nedostatečné.

Pohledný bylo slovo, jež působilo jemně, bezpečně a obyčejně. A nic z toho se určitě nedalo říct o muži, který stál vedle ní. Na rtech mu pohrával cynický úsměv a jeho oči měly barvu jasné polední oblohy poseté stříbrnými a černými flíčky, takže když se do nich zahleděla, měla pocit, jako by se řítila mezihvězdným prostorem. Jeho tvář byla dokonale symetrická, čelist jako vytesaná z kamene a husté tmavě hnědé obočí ladilo s lehce zvlněnými vlasy. Na sobě měl smoking, jenž v jeho případě působil spíš jako rekvizita, jako nějaký kostým, který si oblékl na svatbu – rozhodně nemohl zakrýt jeho divokou, přirozenou sílu a mužnost, jež z něj přímo tryskala.

„Ani já nepovažuju svatby za svou parketu,"

poznamenal a Sienniny oči bezděčně sklouzly k jeho zkřiveným rtům. Studovala je tak intenzivně, až se jí sevřely útroby a musela se rychle odvrátit, neboť byla upřímně vyděšená, že by mohla udělat něco šíleného a *políbit* ho.

Nemohla se pořádně nadechnout a její oči jiskřily. Hledala útočiště v davu, rozhlížela se po něčem – po čemkoli –, co by ji mohlo ukotvit v realitě, ale střetla se jen s matčiným pohledem a s nelibostí v její krásné tváři, s níž už asi posté za hodinu zkoumala Siennin vzhled.

Z deště přímo pod okap…

„Mluvíte anglicky?“ zkusil to ještě jednou ten muž a ona, navzdory smyčce, která jí stahovala žaludek, nyní přece jen dokázala vyloudit úsměv, jenž jí okamžitě rozzářil oči a do obou tváří vtiskl hluboké důlky. Nikdy se nenaučila skrývat svou rozpustilou povahu – přestože se o to celé roky snažila.

„Ano, mluvím.“ Nedodala, že hovoří i několika dalšími jazyky, neboť i tahle dvě slova pro ni představovala takřka nadlidský výkon.

„Mám to tedy chápat tak, že pokud jde o svatby, snažíte se být diplomatická?“

„Obecně možná, ale ne dnes. Moje sestra je nevěsta.“ Ukázala na Olivii, která pomalu tančila v náručí svého manžela. „Mám z ní velkou radost.“

„Všiml jsem si.“

Sienna vytřeštila oči, potom se zasmála a Alejandro jako by při tom tichém, melodickém zvuku nepatrně povyrostl. S přimhouřenýma očima jí začal přejíždět po tváři a pak krátce zabloudil do výstřihu jejích družičkovských šatů.

Jeho letmý pohled stačil k tomu, aby Siennino tělo zaplavil žár, jejž dosud nepoznala. Žár natolik intenzivní, že ve snaze ho uhasit musela polknout. Ale byl to skvělý pocit! A přestože měla co dělat, aby se

ovládla, chtěla si ten pocit užít. Vychutnat si to vzrušení, jímž na něj – naprostého cizince – její tělo reagovalo. Bylo to hanbaté a milé zároveň.

„Jste vždycky tak upřímný?“

„Ano.“

Matka by řekla, že je neslušné vyzvídat, ale Sienna byla proslulá tím, že se matčinými radami zrovna moc neřídila, takže se zeptala: „Proč?“

„Jaká jiná možnost se nabízí? Lhát?“

„Ne. Být společensky korektní.“

„Společenská korektnost se podle mě zbytečně přeceňuje,“ opáčil a pozvedl svá široká ramena tak, že se Sienna chvíli zmítala mezi smíchem a vzrušeným zasténáním. Díkybohu, že si její tělo nakonec vybralo to první.

„Odkud znáte ten šťastný pár?“ dotázala se, a když se znovu podívala na Luku a Olivii, její oči na kratičký okamžik potemněly obavami.

„Luca je můj nejstarší přítel.“

„Proč jste mu tedy nešel za svědka?“

„Kdo je teď až moc přímý?“

„Je to tajemství?“

„Vůbec ne.“

„Takže?“

„Svatby nejsou nic pro mě. Připadal bych si jako pokrytec, kdybych se dnes vedle něj postavil.“

„I když by to bylo jen na třicet minut?“

„Nevěřím v manželství. Je to instituce, kterou jednoduše neuznávám. Nepovažuju ji za nutnou. Upřímně řečeno, stěží by si někdo mohl vybrat horšího svědka, než jsem já. A tak jsem zdvořile odmítl.“

„Ale požádal vás?“

Naklonil se dopředu. „Nečekal ovšem, že bych to opravdu přijal. Luca ví, co si o těchhle věcech myslím.“

Krev v Sienniných žilách přímo vřela. „Jak jste říkal, že se jmenujete?“

„Neříkal.“

Vystrčila jazyk. „Máte rovněž tendenci brát věci až moc doslova.“

Zazubil se, což v jejím krevním oběhu zažehlo další jiskry. Ó jé, to asi nebylo dobře.

„Ptáte se mě na jméno, *bonita*?“

„Nejspíš ano,“ odvětila bystře.

„Alejandro.“

Z toho, jak to vyslovil, jí přeběhl mráz po zádech – jako by v chladném podzimním odpoledni vystoupila ze stínu přímo na slunce. Ani se nehnula a nechala to slovo na sebe působit. Ten hrdelní způsob, jakým vyřkl prostřední slabiku, byl jako afrodiziakum, jež nemohla ignorovat.

Afrodiziakum?

Odkdy?

Tohle se jí vůbec nepodobalo. Povídání s pohlednými muži u ní rozhodně nebylo na denním pořádku a netušila, co plná pozornost jediného muže dokáže udělat s jejím tělem. Bylo to, jako by ji pozvolna zapaloval, krvinku po krvince, a stěží dokázala jasně uvažovat.

„A vy jste?“

Rozpačitě zamrkala. „Já… co tím myslíte?“

Teď to byl on, kdo se rozesmál, a ten chraplavý zvuk znamenal pro její už tak dost oslabenou sebekontrolu hotovou pohromu. Proč by s ní, pro všechno na světě, takový muž mluvil? A pokud ho něco náhodou přimělo, aby se s ní dal do řeči, určitě nemohl cítit stejně intenzivní fascinaci a touhu, jež bujely v ní.

„Vaše jméno,“ napověděl jí sametovým hlasem a podával jí ruku. „Jak se jmenujete?“

„Ach tak. Jsem Sienna,“ zamumlala a uvědomovala si, že se jí hrne barva do tváří. Tak strašně to

nesnášela! Když se začervenala Olivia, vypadala nádherně a svůdně, jako nějaká éterická pohádková bytost, jež potřebuje ochránit. Zatímco když zrudla Sienna, působila díky svým zrzavým vlasům a pihám spíš jako pocta Tizianově paletě po obzvlášť plodném odpoledni.

„Sienna." Zopakoval její jméno – pomalu a s lehkým přízvukem, nejspíš španělským – a jí v břiše vybuchly tisíce ohňostrojů. Opatrně natáhla svou ruku k jeho, jako by snad pouhý dotek rukou zvěstoval nějakou nevyhnutelnou katastrofu.

„Nechtěla byste si zatančit?"

„Zatančit?" hlesla s pohledem upřeným na dočasný taneční parket na terase uprostřed Říma, jenž byl ozdobený svítícími řetězy a obklopený květináči s božsky vonícími, v noci kvetoucími jasmíny. Zmocnil se jí skličující pocit, neboť tanec vyžadoval ladnost a koordinaci, tedy dvě věci, kterých se Sienně – alespoň podle jejího vlastního přesvědčení – nedostávalo. A ano, znamenal rovněž blízkost. Doteky. Důvod přejíždět rukama po svalnatém trupu tohoto muže, cítit…

Proboha, nechce po tobě přece, abys s ním skočila do postele.

A jak by zareagovala, kdyby to chtěl? Tváře se jí ještě víc rozhořely, takže zavřela oči a doufala, že se jí podaří vytěsnit nejen toho muže, ale celý svět.

„Není to žádná věda." Byl u ní tak blízko, že se ta slova téměř dotýkala jejího ucha. „Povedu vás."

Věděl to. Věděl, že nemá žádné zkušenosti. Věděl, že je nervózní. Jo, jasně, ovšemže to věděl! Těžko si ji mohl splést s kultivovanou, světaznalou dámou, která se podobných událostí účastní každou chvíli.

Buď prostě sama sebou.

Hlavou jí prolétla Oliviina dřívější rada, ale místo aby ji uklidnila, vyloudila na Siennině tváři úsměv.

Být sama sebou by znamenalo mít na sobě džínsy a obrovský svetr a u nohou svého věrného voříška – fenku jménem Starbuck. Otočila se k němu a hned na to si přála, aby to neudělala, protože na ni znovu zaútočil jeho ohromující vzhled.

„Opravdu netančím," vysvětlovala, zatímco její oči dál plenily jeho tvář a pak se přesunuly níž, k jeho hrudi, které se toužila dotknout, aby se přesvědčila, jestli je tak pevná, jak si představovala.

„Nemáte ráda tanec?"

Jak to měla vědět? Kromě pár školních večírků, které strávila přilepená u zdi jako nějaká starořecká socha nebo tím, že ostatním nosila pití a doufala, že si nikdo nevšimne, jak nepříjemně a nepatřičně se cítí, Sienna žádnou zkušenost neměla.

„Měla bych…" Rozhlížela se kolem sebe ve snaze najít nějakou výmluvu. Nějaký důvod, proč ho opustit – přestože její nohy se nechtěly hnout z místa. Neurčitě mávla rukou směrem ke své nejlepší kámošce Gertii, a zatímco sledovala směr, kterým ukazovala, to poslední, co očekávala, bylo, že se jí dotkne.

A kdyby jen dotkl… propletl své prsty s jejími tak důvěrně, že jí uvízl dech v hrdle a měla pocit, jako by se v ní všechno pohnulo. Jakmile se k němu otočila, zaplavila ji mohutná vlna troufalosti a nebojácnosti, jež v ní vyvolala touhu vrhnout se po hlavě do jakékoli šílenosti, kterou jí dnešní dusný letní večer nabídne.

Pozoroval ji zastřenýma očima, jež absolutně nic neprozrazovaly. Na rozdíl od Sienny dokázal své pocity a myšlenky mistrně skrývat.

Přestaň přehánět.

„Pojďte si se mnou zatančit, *bonita*. Stačí mi jedna píseň."

Se srdcem v krku zírala na prsty, které ji svíraly.

Byly silné a teplé… a dlaň, jež k nim patřila, byla mnohem větší než její.

„Dobře," řekla po chvíli. *Buď sama sebou.* „Ale nevyčítejte mi, jestli vám budou muset amputovat nohy, protože je ode mě budete mít příliš pošlapané."

Roztáhl rty v úsměvu, jenž rozdmýchal plameny v její duši. „Platí." A pak, protože měl zjevně talent na pohyby, které jí dokázaly přivodit šok, vtiskl Sienně na ruku polibek a sežehl tak každičkou buňku v jejím těle. Jak mohla cítit, že hoří, když jí zároveň běhal mráz po zádech? Byla těch rozporů plná – zdráhala se s ním tančit, ale zároveň jí to připadalo jako ta nejdůležitější věc na světě.

Nepřeháněla. Sienna Thornton-Roseová opravdu nebyla rozená tanečnice a Alejandrovi to z nějakého nepochopitelného důvodu přišlo fascinující. Vlastně *ji celou* shledával fascinující a dokázal by to jistě lépe zanalyzovat, kdyby její tělo nebylo tak zatraceně blízko. Její vnadné křivky se přitom s každým trhavým krokem ještě víc přibližovaly a při pohledu na její oblá ňadra se neubránil představě, jaké by to bylo potěžkat je v dlaních, obdivovat je nahá, vzít jednu z bradavek do úst a…

Nechci, aby se stala další z tvých známostí na jednu noc.

Alejandro zaskřípal zuby a přinutil se podívat přes parket k místu, kde spolu tančili Luca a Olivia. Luca se věnoval výhradně své nevěstě a Sienny s Alejandrem si nevšímal.

Protože ti důvěřuje.

A co? Neměl v plánu udělat nic, čím by tu důvěru zradil. Jenže Luca ho požádal, aby Siennu zabavil, a bylo víc než jasné, že se *nebaví.* Zatím.

Jakmile jí položil ruce na boky, projelo jím cosi jako příval adrenalinu. Vůbec se nepodobala ženám,